

Paciència davant les ignominioses anomalies

written by Lluís Busquets | 22 de març de 2018

Quins partits es queixen que des del 21D encara no tinguem govern? C's, PSC-PSOE, Podem-Comuns i PP. Justament, els partits dependentistes que s'autoanomenen unionistes.

El problema és que arrossegueu una falsa opinió pública. I s'hi apunten presidents de bancs, associacions empresarials o directors de diari. Normal. S'hi juguen seguir com ara. Però ja no ho és tant, de normal, que hi hagi gent, fins i tot independentista, que, *sotto voce*, els doni la raó.

M'adreço a aquesta bona gent.

Els partits dependentistes argumenten fal·laçment i volen una anomalia indigna i ignominiosa. El seu mantra és tornar a les institucions, tornar, d'alguna manera, a l'1 de setembre passat. Ho mal argumenten dient que cal tornar a l'autonomia, tornar a les institucions, aixecar l'article 155 (un 155 indegudament aplicat, com d'aquí a uns anys es pronunciaran els tribunals europeus, un veritable cop d'estat). Tornar a l'autonomia? Quina autonomia? La retallada pel Tribunal Constitucional, el 2010, amb membres amb mandat caducat, que trencà amb el pacte constitucional? Un catedràtic com Pérez Royo parlava aleshores de cop d'estat quan el TC gosà esmenar la plana que havíem referendat els catalans! Volen tornar a l'única autonomia que té en el seu Estatut articles suprimits que són vàlids per a altres Comunitats Autònomes? L'única autonomia de tot Espanya que té un Estatut no referendat pel poble català? Aquesta ignominiosa autonomia, volen? Volen tornar a les institucions? Quines? Les institucions catalanes o les que ha pentinat Rajoy amb l'aquiescència de C's i el PSC-PSOE? Aixecar el 155? Com? La Generalitat tenia els comptes intervinguts pel Sr. Montoro molt abans del 155! A

veure si ens entenem: el 155 no s'aixecarà mai perquè la pugna Catalunya-Espanya no ha acabat com alguns voldrien! Ni mai no s'acabarà.

Els partits dependentistes volen, doncs, una anomalia damunt de l'altra. Volen tornar a un Estatut retallat que mai no hem votat els catalans, volen tornar a unes institucions escapçades i volen aixecar un 155 que saben que no s'aixecarà mai.

I mai vol dir mai. No hem pas recorregut debades tant terreny. Ara ens coneixem més que mai i no ens deixarem tornar a engalipar. Si Espanya no es refia de Catalunya, Catalunya té totes les reticències contra Espanya més que raonades i comprovades. Ara sabem que l'Estat, quan no utilitza porres, utilitza togues. Paciència. Unes togues que no gosen demanar a Europa que empresoni els exiliats per no fer el ridícul. Sabem que l'Estat juga brut. Paciència. Volen encolomar a uns presos polítics pacifistes –de convenciment i de fets– delictes imaginaris amb violència. Magistrats i catedràtics constitucionals –Martín Pallín, Pérez Royo i un llarg etcètera– afirmen que la manifestació d'una voluntat –la DUI– no té efectes jurídics; més i tot, Pérez Royo assegura que el jutge del Suprem Llarena prevarica si no permet la investidura de Sánchez. I que hi ha indicis suficients per recusar Llarena per parcialitat, qualsevol ciutadà ho podria fer! Paciència.

Estrasburg, de moment, ja ha deixat clar que cremar fotos del Borbó no és cap delicte. Cal esperar contra tota esperança que aquest tribunal es pronunciï sobre algunes altres coses. Europa ja parla d'involució democràtica a Espanya, de democràcia autoritària, d'Estat tendent a una dictadura encoberta. Se'l compara amb Turquia. Mukul Kesavan a *New York Review of Books*, en parlar dels rohingyes foragitats a Bangla Desh (*El genocidi de Myanmars*) parla de *majoritarismes*. Per a l'articulista, són *majoritaristes* aquells governs que només tracten com a ciutadans autèntics aquells ciutadans que tenen una cultura, una fe, una ideologia i una llengua majoritària

dins el mateix estat; la resta només són “tolerats” tot esperant, encara, que es comportin amb deferència amb els “majoritaris”. Si no ho fan, se’ls aplica una llei interpretada des de la posició *majoritarista*, se’ls treu la llibertat d’expressió, s’obvia la seva voluntat política, es castiga els seus líders i s’escampa a la majoria la idea que una minoria, contra la que cal pugnar, ha volgut injuriar-la. Per a Kesavan “el *majoritarisme* promou el fanatisme de la igualtat”.

Ni que conegués l’actual estat de l’Estat espanyol! Repassem el panorama. Amb el 155 de l’octubre Rajoy va muntar unes eleccions perquè guanyessin els dependentistes i va resultar que, contràriament, van perdre: van guanyar els independentistes. Un Estat transparent i obediènt a la Constitució, on diu que “la justícia emana del poble”, el primer que hauria hagut de fer hauria d’haver estat deixar en llibertat els presos preventius elegits. El poble ho havia volgut així. Però, no: atès que havien perdut, li calia emprar fiscals i jutges i inventar-se la novel·la de la rebel·lió i sedició. Que la justícia, segons la Constitució, emani del poble, és per fer bonic. Un jutge al servei del partit governant és molt més que el vot de més de dos milions de persones. Per això Llarena es treia de la màniga la prohibició d’investir com a president Jordi Sànchez, un home amb tots els drets, en simple presó provisional. Ho entén algú, això, a l’Europa del segle XXI, sense parlar de prevaricació? Pacència.

Els partits dependentistes segueixen amb la cançó enfadosa. Cal investir una persona sense cap procés al damunt. Per què? Perquè ho diuen ells, que són minoritaris al nostre Parlament? No. La dignitat de Catalunya no passa per aquí. La dignitat de Catalunya passa perquè siguin els diputats elegits al nostre parlament els que investeixin el pròxim president de la Generalitat i no cap jutge ni, molt menys, el senyor Rajoy. És el poble català qui ja ha parlat i qui ha de seguir parlant.

La cosa és exactament així i ho saben. Per això voldrien que Suïssa engarjolés els nostres exiliats que tanta nosa els fan proclamant les seves ignomínies i treballant per la República catalana. Tenen altres mètodes per humiliar-nos, és clar: poden registrar seus com la d'Òmnium, que té els comptes transparents a Internet, o destituir el Secretari de Difusió i Atenció Ciutadana de la Generalitat, senyor Antoni Molons. I què? Més bajanades ignominioses faran.

Paciència. I més paciència. Els pressupostos estatals ballen. I les dones, els jubilats i els ensenyants tornen a omplir els carrers. Paciència. Que no tenim govern? I què? Millor. Estan al caire d'un atac de nervis d'acord amb el film que es presentà a Suïssa en el festival que clausurà Puigdemont el passat cap de setmana: *Catalogne: l'Espagne au bord de la crise de nerfs*. I això juga a favor nostre. Com hi juga el fet que el president debatés el passat dilluns sobre la regressió dels drets humans a Espanya en una sala de l'ONU a Ginebra mateix.

“La paciència és la mare de la ciència”, em deien de petit. Amb paciència, a la llarga, sabent que fem una maratón i no una cursa de cent metres llisos, la República té les de guanyar. Que ningú no s'impacienti, doncs.